

การพัฒนาการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

A development of student's writing and speaking skills through drama activities for Mathayomsuksa 4 students

นาถธิชา สีทองเพ็ญ¹

จันทร์พา ทัดภูธร²

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาความสามารถการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร (Drama Activities) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 4/5 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 30 คน โรงเรียนสามโคก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร(Drama Activities) 2) แบบประเมินการพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร 3)แบบประเมินการเขียนบทละคร 4)แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม 5)แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมการละคร(Drama Activities) สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาความสามารถทางการพูดและการเขียน โดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก นักเรียน มีคะแนนผ่านเกณฑ์ จำนวน 4 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 80 และมีนักเรียนคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 1กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 20 2)ผลการประเมินการทำงานกลุ่ม วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4โดยใช้กิจกรรมการละครนักเรียนจำนวน 30 คน ประเมินเป็นรายกลุ่ม 5 กลุ่ม พบว่านักเรียนทุกกลุ่ม มีพฤติกรรมการเรียนรู้อยู่ระดับดี 3)ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.71$ S.D. = 0.49)

คำสำคัญ: การพัฒนาการพูดและการเขียน, ภาษาอังกฤษ, กิจกรรมการละคร, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

¹นักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

²ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษถือว่ามีสำคัญอย่างมากซึ่งประเทศไทยได้จัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา คิดเป็นระยะเวลายาวนานในการเรียนรวมอย่างน้อย 14 ปี หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศและสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นรวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้ ภาษาเพื่อการสื่อสาร, ภาษาและวัฒนธรรม, ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและ ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ผู้วิจัยได้หยิบยกสาระสำคัญว่าด้วยเรื่องภาษาเพื่อการสื่อสารเนื่องจากสาระสำคัญนี้ได้สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าซึ่งในสาระสำคัญนี้ทางหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กล่าวเกี่ยวกับภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า “การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความนำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม” โดยในปัจจุบันพบว่าปัญหาพื้นฐานของการเรียนภาษาอังกฤษทั้งสี่ทักษะคือ ปัญหาคำศัพท์ เนื่องจากความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอ เป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่นักเรียนจะต้องมีพื้นฐานเกี่ยวกับคำศัพท์ จึงจะสามารถเรียนภาษาได้

ในด้านการศึกษาก็จำเป็นต้องปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง โดยต้องจัดการศึกษาให้ทันกับสถานการณ์โลกที่เต็มไปด้วยความรู้และข้อมูลที่เพิ่มขึ้น ต้องพัฒนาการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสรับรู้ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดทั้งในการแก้ปัญหา วิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้ และก้าวทันต่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

ภาษาอังกฤษทำให้เราได้ก้าวไปสู่โลกที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือ จากการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาไปสู่การใช้ภาษา ซึ่งจะทำให้หลักสูตรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนเปลี่ยนแปลงไปในรูปแบบของการบูรณาการทางด้านทักษะทั้งการอ่าน เขียน ฟังและพูด การสอนภาษาอังกฤษสมัยใหม่ เน้นให้มีการคิดวิเคราะห์ให้นักเรียนมีอิสระในการเรียน การมีส่วนร่วมของนักเรียนในชั้นเรียน ให้นักเรียนรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง รู้จักเปรียบเทียบ ตัดสินใจ ประเมินผล โดยมีครูเป็นผู้ผลักดันที่สำคัญในการทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ (วิจิตร ศรีสะอ้าน, 2550, หน้า 13) ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่นักเรียนต้องได้รับ

การพัฒนามากที่สุด ซึ่งเออร์(Ur, 1998) ได้ให้ ความคิดเกี่ยวกับเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญ ที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดง

เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น สำหรับประเทศไทยวิชาภาษาอังกฤษได้กำหนดให้ จัดการเรียนการสอนในลักษณะภาษาต่างประเทศ นักเรียนแทบไม่มีโอกาสได้พูดหรือใช้ภาษาอังกฤษ ในชีวิตประจำวัน นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าว ชูมิน (Shumin, 1997: 8) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอน การพูดว่าการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่ง สำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างภาษาและ ส่วนต่างๆ เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตลอดจน การขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ปัญหาที่ผู้วิจัยประสบในการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนคือ ผู้สอนมักเน้น โครงสร้างทาง ภาษามากกว่าการฝึกพูด นักเรียนไม่กระตือรือร้นที่จะพูด ไม่กล้าแสดงออก โรงเรียนสามโลก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ซึ่งเป็น โรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่ ที่เปิดสอนตั้งแต่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1- ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตระหนักถึงความจำเป็นของการสื่อสารภาษาอังกฤษ เนื่องจาก โรงเรียนมีอาจารย์ชาวต่างประเทศและมีผู้มาเยี่ยมชมจากประเทศต่างๆเดินทางมาดูงานของ โรงเรียนสม่ำเสมอ ดังนั้นผู้บริหาร โรงเรียนมีความประสงค์ที่จะให้นักเรียนสื่อสารได้ตามความจำเป็นและเน้นความสำคัญของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นการสนองนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการอีกด้วย

ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (อ 31202) (ฝ่ายทะเบียนและวัดผล, 2555: 8)ของโรงเรียนสามโลก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง – พูด ต่ำ คิด เป็นร้อยละ 57.05 ซึ่งจากการประเมินทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนยังไม่สามารถพูดสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวันได้ เออร์(Ur, 1998) กล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองไม่ประสบความสำเร็จในการพูด ภาษาที่สอง นั้นมีหลายประการ เช่น มีการกังวลว่าจะพูดผิดกลัวเสียหน้า ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรหรือ อะไร และมักจะใช้ภาษาแม่ (Mother Language) แทนที่จะใช้ภาษาเป้าหมาย (Target Language) ในขณะที่ฝึกพูดในชั้นเรียน และจากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไช่มุก ภาควิมิ (2554: 31-33) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดหน้าชั้นเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะทางการพูดสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประชารุ่งมีความสามารถในการพูดดีขึ้น ร้อยละ 87.91 (สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง, 2550: 4) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่าหลังจากนักเรียนได้รับการ สอน โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 เอลลิส และจอห์นสัน (Ellis, 1994; Johnson, 1994) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการเปิด โอกาสให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ ฝึกให้ ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นการเตรียมความพร้อมในการพูดในสถานการณ์ จริง เพื่อให้เกิดความมั่นใจใน

การพูดภาษาอังกฤษทั้งนี้กิจกรรมที่เป็นขั้นตอนจะสามารถทำให้ฝึกได้ อย่างมีคุณภาพมากขึ้นนอกจากนี้จากงานวิจัยของ วิรงรอง เทพสุริยวงศ์ (2547: 66-67) เรื่องการใช้การละคร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่5 พบว่าการละคร มีส่วนทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน มีความมั่นใจในการพูดของตนเองช่วยผ่อนคลายลดความตึงเครียดในการพูด เกิดการเรียนรู้ในการพูด ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุขทำให้สามารถพัฒนาทักษะในการพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น

ทิสนา แคมณี (2555) กล่าวว่า วิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร คือกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนแสดงละคร ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหาและบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมา และสามารถทำให้ทั้งผู้แสดงและผู้ชมเกิดความเข้าใจและจดจำเรื่องนั้นได้นานและอธิบายถึงองค์ประกอบของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร ประกอบด้วย

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีบทละคร คือ เรื่องที่มีเนื้อหาและบทพูดกำหนดไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่ต้นจนจบ
3. มีการแสดงตามบทที่กำหนด หรือการชมและสังเกตการแสดง
4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องราวหรือเนื้อหาการแสดง การแสดงของผู้รับบทบาทต่าง ๆ
5. มีการสรุปการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้จากการแสดงและชมการแสดง
6. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

ทิสนา แคมณี (2555) กล่าวถึง จุดเด่นของการสอนใช้การแสดงละคร ไว้ว่า เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นสิ่งที่เรียนมีชีวิตขึ้นมาทำให้การเรียนรู้มีความเป็นจริงและมีความหมายสำหรับผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่าง ๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะการพูด การเขียน การแสดงออก การจัดการ การแสวงหาข้อมูลความรู้ และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นต้น

วิธีการเรียนรู้ที่สนับสนุนการแสดงละคร คือ การเรียนแบบกระบวนการกลุ่ม เป็นวิธีการเรียนแบบหนึ่งที่เหมาะสมซึ่งเป็นวิธีการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็กๆ เพื่อสนับสนุน ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนในกลุ่มได้ทำงานร่วมกัน ภายในแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกันโดยจะมีการแสดงความคิดเห็นและการสนทนาร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานกลุ่ม มีการช่วยเหลือพึ่งพากัน มีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนของตนเองและสมาชิกทุกคนภายในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ นอกจากนี้การเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่มไม่ได้มีเฉพาะกลุ่มผู้เรียนเท่านั้นแต่เป็นการปฏิบัติร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ซึ่งผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทาง ส่วนผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติและนำประสบการณ์มาแบ่งปันกัน ซึ่งมีลักษณะตรงกันข้ามกับการเรียนรู้ที่เรียนโดยลำพัง หรือการเรียนรู้ที่เน้นการ

แข่งขัน (Thousand, 2002 อ้างถึงใน ฌมณ จีรังสุวรรณ, 2552) จากแนวคิดของการเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่ม ยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ภายในกลุ่มสมาชิก มีการสร้างความคิดใหม่ๆ มีกลยุทธ์ และวิธีการแก้ปัญหาดีกว่าการทำงานรายบุคคล มีการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย มาออกแบบให้เหมาะสมกับวิธีการเรียนการสอนแบบกลุ่ม

โดยต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น และเพื่อส่งเสริมให้เกิดการสื่อสารระหว่างบุคคลและความร่วมมือกันภายในกลุ่ม

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร (Dramatization) มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งการจัดการแสดงละครเป็นการสร้างสถานการณ์ขึ้นมาให้ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงที่ผู้เรียนมีอาจประสบการณ์ที่ จะช่วยให้เกิดการถ่ายโอนความรู้ ผู้เรียนจะได้คิดแก้ปัญหาจากสถานการณ์ทำให้เกิดการเรียนรู้ อีกทั้งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการกระตือรือร้นในการสื่อสารภาษาอังกฤษจากสถานการณ์ที่ผู้เรียนจำลองขึ้น การเรียนรู้โดยใช้การแสดงละครเป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น การแสดงละครจะทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ในสถานการณ์ นั้นๆ ส่งผลกับผู้ร่วมกิจกรรมเหมือนในสถานการณ์จริง และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในลักษณะการผสมผสานกัน ในบทละครที่สร้างขึ้น นอกจากนั้นยังสามารถนำความรู้ไปใช้ประกอบได้อีกด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโลก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี โดยใช้กิจกรรมการแสดงละคร (Dramatic Activities) ซึ่งเป็นวิธีการสอนอย่างหนึ่งที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและกล้าแสดงออกพร้อมกับมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร (Drama Activities)

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถเขียนและพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการละครมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
2. นักเรียนที่เรียนการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการละคร มีความ พึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

1.กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ห้อง 4/5 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 30 คน โรงเรียนสามโคก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ที่เรียน English Program 1 ห้อง

2.ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร

ตัวแปรตาม

1. ความสามารถในการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการพัฒนา การเขียนและพูดภาษาอังกฤษ

โดยใช้การละคร

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าพิจารณาจากคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเลือกมา 5 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมเวลา 15 ชั่วโมง ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 Entertainment

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 Important day

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 Sufficiency economy

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Personal information

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 Can I help you?

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ดำเนินการสอนจำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ วันละ 50 นาที รวมเป็นระยะเวลา 15 ชั่วโมง

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร
2. แบบประเมินการเขียนบทละคร
3. แบบประเมินพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร
4. แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมการละคร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง

ขั้นที่ 2 ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 6 คน โดยคละความสามารถและดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ในแต่ละแผนให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเรื่องเพื่อใช้แสดงละคร จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนเป็นบทละครส่งในแต่ละแผนจนครบ 5 แผนจากเรื่องที่กำหนดให้ตามแผน จำนวน 5 เรื่องและให้นักเรียนจับฉลาก กลุ่มละ 1 เรื่อง เพื่อนำไปฝึกซ้อมและแสดงละครในห้องเรียน ทั้งนี้ผู้สอนและอาจารย์เจ้าของภาษาจะประเมิน ด้านการออกเสียง ด้านความคล่องแคล่ว ด้านคำศัพท์ ด้านไวยากรณ์ที่ใช้ในการแสดงละคร พร้อมกับประเมินการทำงานพฤติกรรมกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร

ขั้นที่ 4 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการละครสำหรับการเรียนรู้การเขียนและการพูด

ขั้นที่ 5 นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนการเขียนและพูดและแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ทั้งหมดมาวิเคราะห์ โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป
3. สรุป อภิปรายผล โดยใช้ตาราง และการพรรณนา

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการพัฒนาการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2561 ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาความสามารถทางการเขียนและการพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโคก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี พบว่า นักเรียน มีคะแนนผ่านเกณฑ์ จำนวน 4 กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 80 และมีนักเรียนคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 1กลุ่ม คิดเป็นร้อยละ 20
2. ผลการประเมินการทำงานกลุ่ม วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการละครนักเรียนจำนวน 30 คน ประเมินเป็นรายกลุ่ม 5 กลุ่ม พบว่านักเรียนทุกกลุ่ม มีพฤติกรรมการเรียนรู้ในระดับดี

3. ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโลก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมของความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x}=4.71$, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณารายด้านเรียงลำดับคะแนนมากไปหาน้อย คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{x}= 4.71$ S.D. = 0.48) ด้านผู้เรียน ($\bar{x}= 4.67$ S.D. = 0.51) และ ด้านผู้สอน ($\bar{x}= 4.34$ S.D. = 0.45) ตามลำดับ

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากการทดสอบวัดความสามารถทางการพูดและการเขียน

ประการแรกการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ปฏิบัติจริง และเรื่องที่นักเรียนเขียนเป็นเรื่องที่พบในชีวิตจริง สิ่งแรกที่นักเรียนต้องทำคือการเลือกเรื่องเขียนก่อนการแสดงซึ่งต้องเขียนทั้งหมด 5 เรื่อง คือ Entertainment , Important Day ,sufficiency Economic , Personal Information และ Can you help me? ทั้ง 5 เรื่องที่นักเรียนเขียนนี้ แสดงถึงพัฒนาการตั้งแต่เรื่องที่ 1 ทั้ง 5 กลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ย 6.8 ได้คะแนน คิดเป็นร้อยละ 50 – 58 เรื่องที่ 2 ถึงเรื่องที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น คือ 8.4 , 9.6, 9.6 และ 9.4 เมื่อพิจารณาคะแนนรวมของแต่ละกลุ่ม มีกลุ่มที่ 4 มีคะแนนการเขียนบทละคร คิดเป็นร้อยละ 65.00 และกลุ่มที่ 1 มีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 66 .67

จะเห็นได้ว่าการเขียนบทละครส่วนที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูง คือ บทสนทนา จาก การวางโครงเรื่องตามลำดับดังที่ นพมาศ แวหวงส์ 2550 กล่าวถึง แนวคิดของ อริสโตเติล ว่า ละครประกอบด้วย องค์ประกอบ 6 ส่วน คือ โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิด ภาษา เพลง และภาพ Jeffery Hatcher (อ้างใน พรศักดิ์ สุชี 2541) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการคิดจากการเขียนละคร ได้แก่ ประวัติศาสตร์ ข่าวดังหรือเหตุการณ์ร่วมสมัย สิ่งแวดล้อมและหน้าที่การงาน แนวคิดและทัศนคติที่มีต่อการเมืองและสังคม ตนเอง จากครอบครัว และจากเพื่อนฝูง คนรอบข้าง เป็นต้น เพื่อเป็นข้อมูลหรือแรงจูงใจในความคิดในการเสนอเรื่อง นำมาเขียนเป็นบทละคร และ Edwin Wilson และ Alvin Goldfarb (1999,) ได้จัดลำดับขั้นตอนของการแต่งบทละครดังนี้ 1) กำหนดหัวข้อ หรือประเด็นที่ละครจะนำเสนอ 2) พัฒนาประเด็นให้ชัดเจน และเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น 3) กำหนดวัตถุประสงค์ในการเขียน 4) หามุมมองที่จะเล่า ด้วยการกำหนดรูปแบบ และประเภทของบทละคร 5) พัฒนาโครงสร้างของละครให้สมบูรณ์ 6) สร้างตัวละครให้มีชีวิต

ส่วนการพัฒนาความสามารถในการพูดจะเห็นได้ว่ามีคะแนนพัฒนาการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆเช่นเดียวกับการเขียนบทละครและคะแนนที่มีพัฒนาการที่ชัดเจนมากที่สุดคือเรื่องของความคล่องแคล่ว และการออกเสียง มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ที่เป็นดังที่กล่าวมา

เบริน (Byrne 1986 : 10-11) ได้กล่าวว่า การพัฒนาทักษะทางการพูดเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝน การสอนการพูดจำเป็นต้องฝึกผู้เรียน 2 อย่าง คือ 1) ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียง และรูปแบบไวยากรณ์ และ คำศัพท์ 2) โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้อง และความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียนรู้ ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้อง ส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่ว การพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นบ่อเกิดที่ดีของแรงจูงใจสำหรับผู้เรียน ซึ่งเป็นการเน้นให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยนักเรียนมีโอกาสในการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสม เน้นบริบทและนำความรู้ไปใช้มากกว่าการจดจำ นักเรียนสามารถเรียนรู้จากกิจกรรมที่จัดให้มีการแสดงละคร เพื่อสร้างความเข้าใจ และพัฒนาการใช้เครื่องมือทางปัญญาในการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังเน้นการพัฒนาความสามารถและการลงมือปฏิบัติจริง นักเรียนได้ลงไปเล่นในบทบาทการแสดงที่ถูกจัดขึ้น ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเรียนรู้ที่สำคัญ และการแสดงในบทบาทต่างๆ ไม่ได้เป็นเพียงเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้เท่านั้น แต่ยังเป็นการเรียนรู้ถึงความหมายที่คล้ายกับสถานการณ์ในสภาพความเป็นจริง และดังที่ Schmidt (1992) และ Lewis (1997) ได้เสนอแนะว่าการสอนภาษาควรสอนด้วยวิธี หรือประโยคสำเร็จรูป เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนภาษาจดจำคำศัพท์ในบริบทได้ดีและเร็วกว่าการเรียนคำศัพท์ใหม่เป็นคำๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญบา บัวสมบุรณ์ (2555:บทคัดย่อ) งานวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงละครของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงละคร เพื่อประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติงานกลุ่ม และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อวิธีสอน โดยใช้การแสดงละคร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อกิจธุระหลังเรียนด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงละคร สูงกว่าก่อนเรียน สเตราส์ (Straus, 1993) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาละครมาใช้เพื่อสอนทักษะต่างๆทำการสังเกตเป็นกรณีศึกษา ผลของการวิจัยสรุปได้ว่าการใช้กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนพัฒนาทักษะในตัวเองและกับผู้อื่น เช่น เกิดแรงจูงใจการเป็นผู้นำ การเจรจา การแก้ปัญหา การเลือกพฤติกรรมให้เหมาะสม การจัดการด้วยตนเองและการสื่อสาร และ วูล์ฟ (Wolf, 1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมการอ่าน ที่เรียนด้วย การแปลบทอ่านแล้วนำบทอ่านมาแสดงเป็นละคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 3 และ 4 ผู้วิจัย ได้เข้าสังเกตการณ์บันทึกเสียงและวิดีโอ สัมภาษณ์และวิเคราะห์งานแปลของนักเรียน ผลการวิจัย ผู้เรียนได้เรียนรู้บทบาทของตัวละคร การวิจารณ์และการประเมินผลการแสดงของตนเอง

ประการที่ 2 จากคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการละครนักเรียนจำนวน 30 คน ประเมินเป็นรายกลุ่ม 5 กลุ่ม พบว่านักเรียนทุกกลุ่ม มีพฤติกรรมการเรียนรู้อยู่ระดับดี แสดงให้เห็นว่า การทำงานกลุ่ม ทำให้นักเรียนมีการทำงานร่วมกัน

ของสมาชิกภายในกลุ่มมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ร่วมมือกันทำงานจนบรรลุเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ (Johnson, Johnson and Holubec, อ้างถึงใน วัชรรา เถ่าเรียนดี, 2545:25) กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) การปฏิบัติงานกลุ่มหรือกระบวนการกลุ่ม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือกันองค์ประกอบหนึ่ง กระบวนการจะปรากฏเมื่อสมาชิกร่วมกันอภิปราย จนบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายกลุ่ม โดยที่สมาชิกทุกคนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การทำงานร่วมกันทำให้งานสำเร็จตามเป้าหมายและเป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องทำให้เกิดประสิทธิภาพของสมาชิกและบุคคลภายในกลุ่ม และสุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2547 : 124-125) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่ม ว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและมีบทบาทในการเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อม มีความกระตือรือร้น และมีความสุขในการเรียน เป็นการพัฒนา ทักษะมนุษย์สัมพันธ์และเตรียมผู้เรียนให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.จากการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสามโลก สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ในภาพรวมความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x}=4.71$, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณารายด้านเรียงลำดับคะแนนมากไปหาน้อย คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{x}= 4.71$ S.D. = 0.48) ด้านผู้เรียน ($\bar{x}= 4.67$ S.D. = 0.51) และ ด้านผู้สอน ($\bar{x}= 4.34$ S.D. = 0.45) ตามลำดับ ซึ่งความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน และเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อันเนื่องมาจาก ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ ช่วยฝึกทักษะการศึกษาค้นหารวบรวมข้อมูลและเขียนบทละคร กิจกรรมการละครส่งเสริมการวางแผนและการทำงานร่วมกัน กิจกรรมการละครมีการส่งเสริมการปฏิบัติงานเป็นขั้นตอนและกระบวนการบรรยายการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีอิสระทางความคิด ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งวิธีการเขียนและการพูด ด้านผู้เรียน ได้แก่ ผู้เรียนการเขียนและพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น หลังจากทำกิจกรรมการละครสามารถทำงานกับผู้อื่นๆ ได้ทั้งเป็นผู้นำและผู้ตาม ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น สามารถนำกระบวนการจัดกิจกรรมการละครไปใช้ได้ และ นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านผู้สอน ได้แก่ ครูช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะทำกิจกรรมการละครการจัดสภาพห้องเรียนและมีอุปกรณ์พร้อมในการทำกิจกรรมการละคร ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหาที่เกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้อธิบายวิธีการเขียนบทและการแสดงละครให้เข้าใจได้ง่าย ครูและนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างทำกิจกรรมการละคร สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญบา บัวสมบุญ (2555:บทคัดย่อ) งานวิจัย เรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อศึกษาระดับวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อศึกษาระดับวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร เพื่อประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติงานกลุ่ม และเพื่อ

ศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงละครในระดับเห็นด้วยมาก

ข้อค้นพบในการวิจัย

ข้อค้นพบที่น่าสนใจจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร เป็นการสอนที่สามารถทำให้การเขียน และการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน ดีขึ้น เพราะผู้เรียนได้เขียนและแสดงละคร ลงมือปฏิบัติจริงเนื่องมาจากได้รับการฝึกเขียนและพูดในกิจกรรมการละครถึง 5 ครั้งแต่ละครั้งมีการพัฒนาขึ้นเห็นได้จากคะแนนของการปฏิบัติในแต่ละกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะเขียนและพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ กิจกรรมการละครยังทำให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น นักเรียนมั่นใจและกล้าแสดงออกมากขึ้นมีความรู้สึก ไม่กดดัน เนื่องจากได้ฝึกการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมกลุ่ม โดยเฉพาะการพูด นักเรียนทำได้ดีเพราะมีความร่วมมือร่วมใจ ผู้เรียนมีความสนุกสนานอีกด้วย

จากการที่ผู้วิจัยได้เลือกกำหนดหัวข้อเรื่องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมละครเป็นการกระตุ้นการเรียนรู้แก่ผู้เรียน อีกประการหนึ่ง เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน สามารถศึกษาค้นคว้าหาศัพท์มาเขียนและแต่งประโยคไม่ยาก คำที่เลือกมาใช้เป็นคำศัพท์ที่พบได้ในชีวิตประจำวัน เช่น เรื่อง Entertainment ได้แก่ Have you ever watch this movie before ? No I haven't but I think I will watch this movie on next week .

เมื่อนำมาแสดงกิจกรรมการละครนักเรียนเพิ่มบรรยากาศและน้ำเสียงในการแสดงจึงทำให้การทำงานประสบความสำเร็จ

ดังนั้นครูผู้สอนควรนำการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการละคร ไปใช้ในชั้นเรียนเพิ่มมากขึ้น เพื่อที่นักเรียนจะได้มีโอกาสในการสื่อสาร และรู้สึกคุ้นเคยกับภาษาที่เรียน อีกทั้งยังส่งเสริมให้นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มากขึ้น และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1. กิจกรรมการละครนี้ควรมีครูต่างชาติซึ่งเป็น Native Speaker ในการร่วมการประเมินการพูดจะทำให้งานมีคุณภาพมากขึ้น
2. ระยะเวลาสำหรับการทำกิจกรรมการละครยังไม่เพียงพอสำหรับการวิพากษ์วิจารณ์เพื่อให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเห็นข้อดีข้อเสียของการทำงานและเป็นการพัฒนาการพูดในแต่ละครั้งอีกด้วย
3. การที่ให้ผู้เรียนเลือกกลุ่มเองมีผลดีคือเด็กสามารถช่วยกันทำงานได้ดี แต่ข้อเสียคือผู้เรียนที่ไม่เก่งอยู่ด้วยกันก็จะมีคะแนนน้อยเพราะไม่มีคนเก่ง หรือ มีคนเก่งน้อยแต่ไม่มากพอ ดังนั้นควรจัดกลุ่มจึงควรเป็นแบบละความสามารถโดยครูเป็นผู้จัด

4. การเลือกเรื่องที่จะมาใช้ใช้นั้นต้องคำนึงลำดับความยากง่าย และ วงคำศัพท์ที่นำมาใช้ควรจะให้เหมาะสมกับการเรียนการเขียนของนักเรียนและแสดงถึงพัฒนาการทางการเขียนจากรื่องง่ายไปสู่เรื่องที่ยาก เช่น 1. Can you help me ? 2. Personal information 3. Entertainment 4. Important Day และลำดับสุดท้าย Sufficiency Economy

5. การจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง ครูจะต้องกำหนดให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มแบ่งบทสนทนาให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มอย่างทั่วถึงเพื่อที่จะได้เห็นพัฒนาการการพูดของนักเรียนแต่ละคน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถการพูดและการเขียนที่เรียนโดยกิจกรรมการละคร กับนักเรียนระดับเดียวกันเพื่อพัฒนาการ
2. ควรศึกษากิจกรรมการละครไปใช้กับวิชาอื่นๆ เช่น ภาษาไทย ประวัติศาสตร์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

ไข่มุก ภาควิชา.(2554).การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด.

ณมน จีรังสุวรรณ. WebQuest กับการเรียนการสอนแบบ Cooperative Learning และ Collaborative Learning

[อินเทอร์เน็ต]. 2552 [เข้าถึงเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2561]. เข้าถึงได้จาก:

<http://www.tuangrat.com/index.php>

ทิตนา แคมมณี (2555). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุษบา บัวสมบุญ (2555) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อกิจกรรมวิธีสอน โดยใช้การแสดงละครของนักเรียนชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร 9 (2), 128-140.

พรศักดิ์ สุขชี (2547). การเขียนบทละคร กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. วัชรา เล่าเรียนดี.

(2544).เทคนิคและทักษะการนิเทศการสอน. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

วิรงรอง เทพสุริยวงศ์. (2547). การใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่5 ปริญญาบัณฑิตศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุนันทา แก้วพันช่วง.(2550).การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ :ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

Byrne, D. (1986). **Teaching oral English. London** : Longman.

Sch, S. & Terrell, T. (1983). **Principle and Practice in Second Language Acquisition.** Oxford: Pergamon Press.

Ur,P. (1988). **A Course in Language Teaching.** Cambridge University Press